

8:e söndagen efter Trefaldighet 2018- Åke Malander (ELBK)

Psalt. 94; Jer 23:16-32; Rom 8:12-17; Matt 7:15-21

Ack, bliv hos oss, o Jesu Krist, ty afton är nu kommen visst, Din helga läras klara ljus låt alltid lysa i ditt hus. Bevara oss, o Herre god, för stolta andars övermod. Din rätta lära de försmå och nya läror finna på.

På åttonde efter Trefaldighet läser vi alla tre årgångarna ur bergspredikan, ur det avsnitt där Jesus talar om den gyllene regeln och de två vägarna samt om att vi ska ta oss tillvara för falska profeter, och vidare ord om att bygga på en god eller en dålig grund. I dag är det alltså ”de falska profeternas söndag”. Vi ska således i dag se över och förstärka vårt försvar mot de falska profeterna, mot allehanda villoandar och deras läror. Vi ska rannsaka oss och se om vi bygger på den gudomliga uppenbarelseens fasta grund eller om vi – må Gud i sin stora godhet bevara oss för detta – bygger på människotankars lösa sand. Detta är alltid angeläget och inte minst viktigt inför vår stundande årskonferens.

Som en evangelisk-luthersk kyrka (ELBK) har vi naturligtvis god nytta av att ge akt den lutherska kyrkans båda huvudprinciper, **SKRIFTEN ALLENA** och **TRON ALLENA**. Med hjälp av *Skriften allena* kan vi dra en viktig gräns, den om förhållandet till Bibeln, den Heliga Skrift. Men för att *Skriften allena* ska ha någon mening och kunna fungera, förutsätter det Skriftens gudomliga auktoritet och som en följd därav dess fulla tillförlitlighet. Vore inte Bibeln Guds Ord, allt igenom tillförlitlig, utan fel och brister, så kunde den ju inte vara vår enda regel, norm och rättesnöre, då skulle den själv behöva en norm och ett komplement att mätas efter. De som öppet lär så, kan väl knappast komma med i räkningen bland kyrkans lärare som ska prövas och bedömas utifrån Skriftens norm; de har väl i verkligheten ställt sig själva utanför. För att bättre förstå vad Bibeln syftar på med sina många och enträgna varningar för falska profeter, bör vi begrunda Jesu ord i dagens evangelietext – vargar i fårkläder – dvs. sådana som vid första anblicken ser ut att höra till fårhjorden. Nåja, idag bryr man sig väl knappt ens om att ta på sig fårkläderna – allt ska väl gälla för ungefär lika bra! Inte kan vi väl i vår moderna, upplysta och ekumeniska tid vara så trängsynta och dömande och fördomsfulla att vi talar om falska läror och falska lärare. Nå, har vi väl kommit så långt, att vi nu kan dra en första gräns och föra åt sidan öppna och grova förnekelse, då är det dags att ta itu med uppgiften att granska den fina och mer försåtliga villfarelsen.

Därmed kommer vi över till den andra huvudprincipen, **TRON ALLENA**., dvs. den kristna religionens centrala artikel: *av nåd allena, utan några lagens gärningar*. Detta är den stora vattendelaren mellan den sanna och den falska religionen. Det finns i grund och botten bara två (2) religioner här i världen. Fråga hur en syndare ska bli rättfärdig och salig, hur man ska få frid med Gud. Du kommer naturligtvis att få många och mycket olika svar, men det är i princip bara två slags svar. Antingen handlar det om att sträva efter att vinna försoning med Gud genom sina gärningar och försakelser, *Lagens religion*, eller så har den Helige Ande genom evangelium fått verka och upptända den tron, att vi till följd av vad Kristus har gjort, p.g.a. hans ställföreträdande tillfyllestgörelse, har en nådig och försonad Gud, *Nådens religion*, *Evangelium*. Det är denna tro som skiljer Kristi kyrka och församling från alla andra religionsutövare.

Vad säger då våra lutherska bekännelseskrifter om denna lära? Frågan är väsentlig, vi bekänner oss ju högtidligen till hela Konkordieboken, inte ”i den mån som” utan ”därför att” den i de frågor den behandlar ger den rätta utläggningen av Skriften. I de Schmalkaldiska artiklarna säger Luther att detta är själva huvudartikeln, som man inte kan ge efter på eller vika det allra minsta ifrån. Nej, det kan vi sannerligen inte, ty då vore inte bara läran om rättfärdiggörelsen utan hela

vår kristna tro i verkligheten förlorad. Denna artikel är nämligen, som det heter, ”den artikel med vilken kyrkan står och faller”. Är detta allvarligt menade ord för oss och inte bara en högtidlig fras utan något egentligt innehåll? Ja då måste vi se andligt nyktert på saken och vara realistiska och inse, att där denna lära finns som en klar och tydlig bekännelse, där finns Kristi kyrka om än aldrig så bristfällig. Där denna lära däremot inte finns, där har vi inte att söka efter kristen gemenskap och kyrkogemenskap.

Hur sorgligt är det då inte att behöva minnas (som ni äldre kanske kommer ihåg) att under de strider som på 70-talet följde framväxten av våra församlingar, så blev från olika håll just denna lära, läran om världens rättfärdiggörelse i Kristus, motsagd och avvisad, ja förkastad som ett nytt och sataniskt påfund. Att det blev stridigheter kan man så här i efterhand förstå. Ja man kan förstå att läran om kyrkan och kyrkogemenskap blev motsagd, där har det ju i århundraden inte funnits annat än den gamla lutherska enhetskyrkan, vår gamla statskyrka, så det hade väl aldrig funnits någon reflektion om något annat. Något liknande kan kanske sägas även om några andra läror som blev omstridda. Men hur kan artikeln om syndares rättfärdiggörelse inför Gud bli omstridd och förkastad – inte bland bibelkritiker, dem lämnar vi åt sidan, utan bland sådana som tror att Bibeln är Guds Ord? En förklaring kan nog vara att tanken löpte iväg lite för snabbt och man drog en felaktig slutsats: att denna lära på något sätt skulle innebära att alla människor bleve saliga. Nej, det har vi aldrig lärt, vi har aldrig sagt så; vi har alltid lärt: Den som tror blir salig, den som inte tror blir fördömd. De olika invändningarna vi mötte var (och är) dessutom i grund och botten förnuftsargument, vilket man förmodligen själva inte märkte och var medvetna om.

Skriften lär dock klart och entydigt om rättfärdiggörelsen. I Romarbrevet undervisar oss Paulus, Herrens apostel, om att vi alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och att ingen rättfärdig finnes, inte en enda. Vi står alla lika under fördömsen. Så långt talar Paulus om den universella syndfullheten, men så går han vidare och talar om den universella rättfärdiggörelsen, att alla, som ju har syndat och saknar härligheten från Gud, står som rättfärdiga, utan någon som helst egen förtjänst eller värdighet, av nåd allena, endast därför att Kristus har fullkomligt gottgjort för alla människors alla synder. Hur ska då detta goda, denna hans utsägliga välgärning komma människan till del, hur ska det komma dig och mig personligen till del? Herrens apostel svarar: ”Vi hävdar att människan rättfärdiggöres genom tron allena, utan laggärningar.” Således är inte heller tron någon gärning från människans sida; den ställs här tvärtom i motsats till gärningar. Tron är endast att hålla sig till ”honom som förklarar den ogudaktige rättfärdig”. *Den ogudaktige!* Vi vet att detta är för kraftigt för många, men så står det i Guds Ord. Och om nu detta är för djärvt för den fromme farisén som står där i templet och ber, så tror jag att det för den ogudaktige publikanen, som inte ens vågade lyfta sin blick mot himlen, var inte bara ett ljuvligt ord utan det eviga livets ord. Och han är nog inte den ende som har det så.

Skulle det för någon människa, kanske rent av för dig, som nu läser detta, vara så illa ställt att du måste bekänna att du inför Gud inte har något annat än idel ogudaktighet att komma med, då finns det väl ingen annan råd än att du får bli salig på vad Jesus Kristus har uträttat. Håll du före att hans verk nog lär räcka till för ännu några fattiga syndare så länge världen står. Jesu Kristi, Guds Sons, blod har utplånat även alla dina synder. Visst, du kan nonchalera och avvisa denna sanning – till ditt eget fördärv! Men idag bjuder dig Jesus kärleksfullt och enträget: Tro evangelium! Amen.

Ditt Ord är i vår nöd och sorg, Vår säkra tröst och fasta borg. Därvid behåll oss, Herre kär, Allt annat är förgängligt här.